

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Rudolfové a soudců Mgr. Tomáše Lisa a JUDr. Marie Korbelové ve věci

žalobce: [redacted], narozený [redacted],
bytem [redacted],
zastoupený advokátem Mgr. Janem Vrtálkem,
sídlem Revoluční 1546/24, 110 00 Praha 1

proti
žalované: [redacted], narozená [redacted],
bytem [redacted],
zastoupená advokátem Mgr. Antonínem Menzelem,
se sídlem Krajinská 44/10, 370 01 České Budějovice

o vydání věci, o odvolání účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 4.12.2020, č.j. 33 C 189/2018-195,

takto:

I. Odvolací řízení o odvolání žalobce proti rozsudku soudu prvního stupně ve výroku v odstavci I. **se zastavuje.**

II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci II. **potvrzuje.**

III. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci III. a IV. **mění** takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Monika Hanušová.

Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení 41 427 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Antonína Menzela, advokáta v Českých Budějovicích.

Žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Českých Budějovicích náhradu nákladů řízení 1 726 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

IV. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení 5 626,50 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Antonína Menzela, advokáta v Českých Budějovicích.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal na žalované vydání movitých věcí specifikovaných ve výroku I. a II. napadeného rozsudku s tím, že tyto věci nabyl do svého výlučného vlastnictví a žalovaná mu je neprávem zadržuje.

Okresní soud v Českých Budějovicích (dále jen soud prvního stupně) napadeným rozsudkem ve vztahu k movitým věcem uvedeným ve výroku v odstavci I. řízení částečně zastavil pro zpětvzetí žaloby. Ohledně zbývajících věcí, jejichž vydání se žalobce na žalované domáhal, byla žaloba zamítnuta (výrok II.). Úspěšně žalované byla přiznána náhrada nákladů řízení v částce 38 700 Kč (výrok III.) a žalobci byla uložena povinnost zaplatit České republice náhradu nákladů řízení 1 726 Kč (výrok IV.). V odůvodnění rozsudku se uvádí, že žalobce se domáhal ochrany svého vlastnického práva ke konkrétně specifikovaným věcem. Jeho úkolem bylo tyto věci popsat takovým způsobem, aby je nebylo možno zaměnit s jinými věcmi téhož druhu. To však žalobce v případě řady věcí neučinil, a to v situaci, kdy účastníci měli ve svém společném bydlišti několik věcí stejného druhu, což bylo v řízení prokázáno. Současně bylo prokázáno, že žalobce měl možnost si z bývalého společného bydliště účastníků odstěhovat všechny své věci dle své vůle a výběru. Žalobce také neprokázal, že je výlučným vlastníkem většiny požadovaných věcí, neuvedl, jakým způsobem je nabyl do svého výlučného vlastnictví a rovněž neprokázal, že je má v držení žalovaná. Proto nemohl být ve věci úspěšný.

Proti tomuto rozsudku jako celku podal odvolání žalobce. Odvolání žalované se týká rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení. Odvolací námitky žalobce jsou podřaditelné ust. § 205 odst. 2 písm. d), e) a g) o.s.ř., jimiž lze soudu prvního stupně vytýkat neúplná a nesprávná skutková zjištění a nesprávné právní posouzení věci. Žalobce poukazuje na to, že předmětem řízení jsou věci, k nimž mu nebyl umožněn přístup. Zdůrazňuje, že při vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví účastníků se žalovaná stala vlastníkem veškerých movitých i nemovitých věcí. Nyní se žalobce domáhá vydání movitých věcí, jichž je vlastníkem a žalovaná mu je neprávem zadržuje. Za lživé označuje tvrzení soudu prvního stupně, který v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, že vztahy mezi účastníky byly vyhocené a žalovaná byla vystavena domácímu násilí ze strany žalobce. Toto tvrzení je jednak nepravdivé a jednak nemá žádný vztah k projednávané věci. Poukazuje na to, že v průběhu svého vystěhování měl přístup pouze do několika místností nemovitosti, ve které se jeho věci nacházely. Jednalo se o dva pokoje žalobce, garáž a sklep. Z těchto prostor, kam mu byl umožněn přístup, odnesl veškeré věci. Nyní požaduje vydání věcí, k nimž mu přístup umožněn nebyl a které jsou v jeho vlastnictví. Tyto věci měla žalovaná zamčeny v jí obývaných pokojích. Dalším obsahem odvolání žalobce jsou námitky vztahující se ke konkrétním věcem, které byly předmětem řízení. Konkrétně se jedná o originální perský koberec, originál vody po holení zn. Davidoff a obrazy akademického malíře Ptáčka, dámské jízdní kolo zn. Apache, batoh 75 l, velký průmyslový vysavač, 4 ks alu disků a pneu a A4 ks disků na BMW a obecně veškerou elektroniku. Za unáhlený považuje žalobce závěr soudu prvního stupně, který u nemalého počtu movitých věcí uzavřel, že žalobce k nim neprokázal vlastnické právo. Jak bylo opakovaně uvedeno, žalobce se žalovanou neměli majetek ve společném jmění manželů a veškeré předmětné movité věci tak byly ve výlučném vlastnictví žalobce. U řady věcí žalobce své vlastnické právo doložil pořizovacími doklady. Na žalobce nemůže být kladena povinnost, aby vlastnické právo dokládal i něčím jiným, když takový požadavek je nepřiměřený. Žalobce neměl žádný jiný prostor k uskladnění svých věcí a je tak zřejmé, že pokud si danou movitou věc neodvezl v průběhu

svého vystěhování, musí se tato nacházet stále v nemovitosti, kterou žalobce spolu s žalovanou obývali. Má za to, že dostal své povinnosti tvrzení i důkazní, kdy prokázal, že předmětné věci jsou v jeho výlučném vlastnictví a žalovaná na tyto movité věci nemá žádný nárok. Současně tyto movité věci popsal takovými znaky, aby je bylo možné rozeznat od jiných věcí téhož druhu, a to s výjimkou věcí hromadně vyráběných. V té souvislosti odkazuje na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu a navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně zrušil a vrátil věc tomuto soudu k novému projednání.

Žalovaná se odvolává proti rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení, protože nesouhlasí s výší těchto nákladů. Soudu prvního stupně vytýká, že se nezabýval otázkou, zda zástupce žalované je plátcem DPH a kolik v této věci bylo realizováno úkonů právních služeb. Upřesňuje, že zástupce žalované je plátcem DPH, proto je zapotřebí ke každému úkonu právní služby připočítat zákonné DPH. Vzhledem k okolnostem změny právního zastoupení žalované, kdy došlo k tragickému úmrtí dřívější zástupkyně žalované Mgr. Moniky Staňkové, je namístě přiznat odměnu za převzetí a přípravu zastoupení a poradu s klientkou v souvislosti s převzetím zastoupení. Za účelný je nutno považovat i úkon právní služby v podobě prostudování spisu dne 14.9.2020. Soud prvního stupně rovněž přehlédl zmařené jednání dne 25.9.2020, kterého se zúčastnili oba účastníci i právní zástupci, avšak na toto jednání se nedostavil bez jakékoliv omluvy soud a účastníci i právní zástupci, kteří byli řádně předvoláni, nebyli vyrozuměni o zmaření tohoto jednání. Pokud jde o úkony právní služby vyčíslené soudem v souvislosti s jednáním 27.11.2020 a 4.12.2020, k těmto nemá žalovaná výhrady s výjimkou DPH. Pokud jde o počet úkonů právní služby realizovaných po převzetí předmětné věci novým právním zástupcem, tj. od 29.7.2020, pak měla mít žalovaná nárok na úhradu celkem 4 úkonů, příprava a převzetí věci dne 29.7.2020, nahlédnutí do spisu 14.9.2020, 1/2 úkonu za účast při jednání 25.9.2020, které bylo zmařeno neomluvenou neúčastí soudkyně, účast při jednání dne 27.11.2020 a 1/2 úkonu právní služby za účast při vyhlášení rozsudku 4.12.2020. Současně má žalovaná za to, že soud nesprávně aplikoval ust. § 9 odst. 1 advokátního tarifu, neboť žalobce ve svém návrhu v průběhu řízení konkrétně vyčíslil hodnotu jednotlivých věcí, které chtěl po žalované vydat. Příkladem může být matrace Viva Alfa exklusiv v ceně 10 097 Kč, bicykl Bike Salo v hodnotě 8 888 Kč, ochlazovač vzduchu za 2 690 Kč, žehlička Braun za 1 050 Kč a motory na loď v ceně 27 000 Kč. Za takových okolností by měla být dle názoru žalované aplikována tarifní hodnota dle § 8 odst. 1 advokátního tarifu.

Ve vyjádření k odvolání žalobce žalovaná poukazuje na prvky šikanózního a účelového jednání žalobce, který se snaží prostřednictvím účelově vedeného soudního sporu žalovanou ničit. Žalovaná souhlasí se závěry soudu prvního stupně ve věci samé, opakuje, že žalobce neprokázal, že je vlastníkem věcí, jejichž vydání požaduje a současně neprokázal, že by tyto věci přešly do držby žalované a že by tato jimi disponovala. Žalobce si z nemovitosti žalované odstěhoval vše, o čem uznal za vhodné, že by si mohl odstěhovat a to také stvrdil písemně v přítomnosti soudních vykonavatelů a zástupců obou účastníků. Žalobce neunesl důkazní břemeno k tvrzení o existenci vlastnictví předmětných věcí, kterými žalovaná nedisponuje. To se týká i konkrétních movitých věcí, na které žalobce pokazuje v podaném odvolání. Vlastnictví k těmto věcem žalobce neprokázal, žalovaná je ve své držbě nikdy neměla. Žalobce také neprovedl specifikaci věcí, které požaduje nezaměnitelným způsobem. V tomto směru lze těžko vydat vykonatelné rozhodnutí o elektronice, která není ani obecně vymezena, natož doložena nabývacími tituly.

Žalobce ve vyjádření k odvolání žalované ve vztahu k nákladům řízení poukazuje na to, že soud není povinen prověřovat, zda je zástupce účastníka plátcem DPH, neboť doložení této skutečnosti bylo povinností zástupce žalované vyplývající z § 14a odst. 1 advokátního tarifu. Ke zmařenému jednání, které se mělo konat 25.9.2020, žalobce upozorňuje na informaci o řízení, dostupnou na www.infosoud.justice.cz, kde bylo možné zjistit, že uvedené jednání bylo odvoláno a tato informace byla dostupná 24.9.2020. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalované o nesprávné aplikaci § 9 odst. 1 advokátního tarifu. Předmětem řízení bylo vydání movitých věcí, které nebyly nově pořízené a je nepřipustné uvádět, že pořizovací cena odpovídá skutečné ceně těchto věcí a určovat

na jejím základě tarifní hodnotu. Má také za to, že nelze považovat za účelně vynaložený úkon právní služby opětovné převzetí právního zastoupení a prostudování spisu. Převzetí právního zastoupení je úkonem, který je vyhrazen toliko pro první převzetí právního zastoupení účastníka řízení. Tím spíše nelze za účelně vynaložený považovat úkon nahlédnutí do spisu. Žalobce si není vědom, že by bylo v řízení prokázáno zničení spisu, který si vedla předchozí právní zástupkyně žalované.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací (§ 10 odst. 1 o.s.ř.) po zjištění, že přípustná odvolání byla podána v zákonem stanovené lhůtě podle § 204 odst. 1 o.s.ř. a osobami k tomu oprávněnými, přezkoumal napadený rozsudek soudu prvního stupně podle § 212 a § 212a o.s.ř.

Odvolání žalobce není důvodné.

Odvolání žalované je důvodné částečně.

Odvolací soud vychází ze skutkových závěrů soudu prvního stupně, na které zcela odkazuje. Bylo zjištěno, že manželství účastníků trvalo od 30.11.1990 do 20.6.2018. V jeho průběhu dne 7.3.1995 bylo zrušeno společné jmění manželů a v květnu 1995 došlo k jeho vypořádání tak, že veškeré společné věci nabyly do svého výlučného vlastnictví žalované. Účastníci užívali společně rodinný dům č.p. [redacted] ve vlastnictví žalované. Z tohoto společného obydlí byl žalovaný vykázán v prosinci 2017 na 10 dnů a poté na základě předběžného opatření až do 29.7.2018.

Bylo zjištěno, že před vykázáním žalobce z domu žalované žili účastníci odděleně. Žalobce v domě užíval prostor v podkroví, kde měl umístěny své věci, které si z těchto prostor dne 17.4.2018 odstěhoval včetně věcí umístěných ve sklepech a garáži. V době před vykázáním žalobce z nemovitosti žalované byly vztahy mezi účastníky problematické. Bylo zjištěno, že ještě před vykázáním z nemovitosti žalované žalobce stěhoval některé movité věci (televizor, notebook a mikrovlnku) a i poté, co byl z nemovitosti vykázán, odvezl z bytu část osobních věcí, a to oblečení a hygienické a toaletní potřeby. V době vykázání žalobce z nemovitosti žalované byly prostory, v nichž měl své věci uloženy, uzamčeny a k jejich zpřístupnění došlo až v souvislosti s výkonem rozhodnutí dne 17.4.2018.

Dne 3.10.2018 podal žalobce žalobu v projednávané věci, již se domáhá vydání řady konkrétně uvedených movitých věcí s tím, že je jejich vlastníkem a žalovaná, která je má ve svém držení, mu je odmítá vydat. Tento nárok odůvodňuje tvrzením, že dne 17.4.2018, kdy mu byl umožněn odvoz jeho věcí z nemovitosti žalované, se tyto věci v prostorách, do nichž mu byl umožněn přístup, nenacházely, byly umístěny v prostorách domu, do kterých neměl přístup. Žalobce dne 24.4.2018 doručil Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje, obvodní oddělení České Budějovice seznam věcí, které „si odvezl“, které jsou „ukradené nebo chybějí“, a které „nešly odmontovat“.

Podle § 1040 odst. 1 o.z. platí, že kdo věc neprávem zadržuje, může být vlastníkem žalován, aby ji vydal.

Z uvedeného ustanovení vyplývá požadavek, aby žalující jednak prokázal, že mu svědčí právní skutečnost, na jejímž základě lze nabýt vlastnické právo, popř. jiné právo, k věci, jež legitimuje k podání vindikační žaloby a současně prokázal, že věc přešla do držby či detence žalovaného. Předpokladem úspěšného uplatnění žaloby na vydání věci žalobcem je tak mimo jiné to, aby věc byla v držbě či detenci žalovaného.

Soud prvního stupně založil své rozhodnutí na závěru o nesplnění povinnosti žalobce popsat věci, které učinil předmětem řízení, nezaměnitelným způsobem v situaci, kdy bylo v řízení prokázáno, že v domě, který oba účastníci užívali, se nacházelo více věcí stejného druhu. Současně soud prvního stupně odůvodnil zamítnutí žaloby tím, že žalobce u většiny věcí (které soud konkrétně

specifikoval v odstavci 24. odůvodnění napadeného rozsudku) neprokázal své vlastnické právo a pokud u některých dalších z konkrétně uvedených věcí důkaz o vlastnictví žalobce akceptoval, nebylo doloženo, že se nacházejí u žalované.

Soud prvního stupně správně vychází z toho, že předpokladem úspěchu žalobce v projednávané věci je předložení důkazů o vlastnictví žalobce ke konkrétním movitým věcem. Pokud takový důkaz předložen není, je namíste již z tohoto důvodu žalobu zamítnout. Žalobce dovozuje své vlastnické právo k předmětným věcem ze skutečnosti, že účastníci po zrušení a vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů neměli žádné společné věci a žalobce veškeré věci nabýval do výlučného vlastnictví. Tato skutečnost podle odvolacího soudu není způsobilá zpochybnit závěr soudu prvního stupně o neunesení důkazního břemene žalobce k prokázání vlastnického práva k dalekohledu Auriol, měřiči tlaku, wi-fi routerům s příslušenstvím, satelitnímu přijímači, externímu teploměru k meteostanici, dálkovému ovládání TV PANASONIC, fotoaparátu SONY, 2 ks obrazů akademického malíře Ptáčka, křeslu v koupelně, osobní váze, přenosnému masážnímu přístroji RMG kombinace, světlemu masážnímu křeslu s podnožkou, batohu 75 litrů, přístorům, jídelní soupravě bílé porcelánové, LCD světlu a lustru v kuchyni, kompletu instalace STA a satelitu, tiskárně zn. HP Desk Jet, 4 ks disků s pneumatikami, velkému průmyslovému vysavači, vrtáče zn. Bosch, brusce zn. Makita, přímočaré pile zn. Metabo, dálkovému ovládání ke garážovým vratům, křovinořezu, 2 ks prodlužovacích kabelů, aku montážní svítilně se zdrojem a 2 ks kamer bílé barvy s krytem. I k dotazu odvolacího soudu při odvolacím jednání zástupce žalobce sdělil, že žádné důkazy k prokázání vlastnického práva k uvedeným věcem nemá k dispozici. Současně i u těchto věcí platí, že bylo povinností žalobce prokázat tvrzení, že se nacházejí, resp. přešly do držby či detence žalované. Ani k této skutečnosti žalobce k dispozici žádné důkazy nemá. Nepostačí obecné tvrzení žalobce, že veškeré věci, které vlastnil, měl umístěny v nemovitosti žalované. Nelze přehlédnout skutečnost, že účastníci žili v předmětné nemovitosti odděleně, žalovaný měl své věci uskladněny v prostorech, které užíval sám a ještě před tím, než nemovitost opustil, popř. než došlo k jejímu vyklizení v dubnu 2018, movité věci z nemovitosti žalované odvážel na jiné místo. Proto ani ohledně konkrétních movitých věcí, u nichž má soud prvního stupně za prokázané vlastnické právo žalobce, tj. stůl a skříňka Pepa, matrace Viva Alfa, varná konvice Sencor + Tefal, ochlazovač vzduchu, žehlička Braun, modrá sportovní taška Goody, osuška, kávovar Scarlett, TH lenoška Alu Antwerpen, elektrický gril Rohson R-250, kontejner Forte a sestava kancelářského nábytku Forte, provedení dub koňak, kolo Bike Salo a orientální koberec o rozměru 175 x 112 nelze žalobě vyhovět. Ve vztahu k orientálnímu koberci žalobce v podaném odvolání výslovně namítá nesprávnost napadeného rozsudku soudu prvního stupně s tím, že prokázal jeho zakoupení. Setrvává na tvrzení, že jej v rámci výkonu rozhodnutí neodstěhoval, jím navržený svědci si stěhování této věci nevybavili, a proto musí být v držení žalované. Soud prvního stupně ve vztahu k této konkrétní věci své zamítavé rozhodnutí přílehavě zdůvodnil tím, že žalobce v případě orientálního perského koberce tuto věc nespecifikoval nezaměnitelným způsobem, neboť bylo prokázáno, že v rámci převzetí věcí 17.4.2018 dva koberce z nemovitosti žalované stěhoval, přičemž z fotodokumentace vyplývá, že předmětem stěhování byl i koberec s orientálním vzorem. Nelze rovněž pominout hodnocení svědeckých výpovědí svědků, na jejichž svědectví se žalobce dovolává jako nevěrohodných z důvodů, které soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí. Pokud jde o vodu po holení Davidoff, bylo podle soudu prvního stupně prokázáno, že tuto věc si žalovaný v rámci odstěhování osobních věcí odnesl, což sám uvedl v seznamu, který předložil policii. V případě dalších konkrétně zmíněných věcí v podaném odvolání, tj. 2 ks obrazů akademického malíře Ptáčka, bylo již uvedeno, že ve vztahu k této věci žalobce své vlastnické právo ničím nedoložil, totéž platí pro batoh 75 litrů. V případě dámského jízdního kola Apache, ohledně něhož žalobce doložil doklad o jeho zakoupení, nebylo prokázáno, že přešlo do držby či detence žalované. Sám žalobce v seznamu zaslaném policii označuje dámské kolo jako věc, kterou si odvezl. Pokud žalobce v podaném odvolání výslovně uvádí „velký průmyslový vysavač“ s tím, že byl jeho držitelem, je možné pokládat toto jeho tvrzení za účelové a nepřipustné, neboť doposud tvrdil, tak jako o všech ostatních věcech, které učinil předmětem

řízení, že je jeho vlastníkem. Toto vlastnické právo ničím nedoložil. Za neoprávněné lze označit námitky žalobce vztahující se ke 4 ks alu disků s pneu + diskům na BMW – 4 ks. Dle zjištění soudu prvního stupně ze svědeckých výpovědí a dokumentace si žalovaný tyto věci odvezl s výjimkou dvou pneumatik, které žalovaná podle svého vyjádření vyhodila. V seznamu žalobce zaslaném policii označil pneu + disky jako věci, které si odvezl. Ve vztahu k elektronice platí to, co již bylo uvedeno, a to, že žalobce své vlastnické právo nedoložil a nebylo prokázáno ani to, že přešly do držby či detence žalované. Obecné tvrzení žalobce, že veškeré své věci měl umístěny v domě žalované, a proto se musí nacházet u ní k doložení uvedených rozhodných skutečností, jako předpokladů vyhovění žalobě na vydání věci nestačí.

Se zřetelem k uvedeným závěrům odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně v části, již byla žaloba zamítnuta (výrok II.) potvrdil podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný.

Vzhledem k částečnému zpětvzetí odvolání ve vztahu k výroku I. napadeného rozsudku, jímž bylo řízení v důsledku částečného zpětvzetí žaloby zastaveno, odvolací soud odvolací řízení podle § 207 odst. 2 o.s.ř. zastavil.

Podle § 220 odvolací soud částečně změnil rozhodnutí soudu prvního stupně o nákladech řízení.

Odvolací soud akceptoval námitku žalované a mezi účelně vynaložené náklady řízení zahrnul odměnu advokáta za studium spisu dne 14.9.2020 analogicky podle § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu. Advokát žalované do řízení vstoupil v samém jeho závěru. Bylo zapotřebí, aby se seznámil s obsahem spisu, zejména s průběhem dokazování. Jeho vstupu do řízení předcházelo 8 jednání před soudem prvního stupně. Tímto způsobem se také seznámil s věcí, a proto další úkony právní služby, jako převzetí a příprava zastoupení lze zahrnout právě do úkonů spočívajících v seznámení se se spisem. Má-li porada s klientem jako další úkon právní služby sloužit k tomu, aby byl advokát od účastníka vybaven skutkovými poznatky potřebnými k jeho řádnému zastupování (zvláště ve skutkově složitějších věcech), aby účastník byl od advokáta informován o výsledcích řízení v jeho jednotlivých stádiích a aby s touto znalostí věci mohl vydat advokátu pokyny k dalšímu zastupování, nelze náklady na poradu, jejímž výsledkem nebylo žádné podání advokáta žalované, považovat za účelně vynaložené. Při posledním jednání dne 27.11.2020 advokát žalované pouze odkázal na závěrečné vyjádření, které v písemné podobě podala soudu jeho předchůdkyně. Odvolací soud nezahrnul do odměny advokáta žalované ani náhradu za zmařené jednání dne 25.9.2020. Z obsahu spisu vyplývá, že vyrozumění o odročení tohoto jednání bylo do datové schránky advokáta žalované dodáno 24.9.2020 cca v 15.00 hodin. Není tak oprávněná námitka, že advokát žalované nebyl o „zmaření“ jednání vyrozuměn. Toto vyrozumění měl ve své dispozici včas. Skutečnost, že se s datovou zprávou neseznámil, jde k jeho tíži. Podle odvolacího soudu tak žalované náleží náhrada za celkem dvacet dva a půl úkonu právní služby po 1 500 Kč za 1 úkon. Při stanovení odměny advokáta za jeden úkon soud prvního stupně správně vycházel z § 9 odst. 1 advokátního tarifu. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že u některých z věcí, které jsou předmětem řízení, byly předloženy doklady o jejich nákupní ceně. Tyto doklady však nic nevypovídají o tom, jaká byla hodnota věcí v době, kdy řízení probíhalo. Pro rozhodnutí ve věci samé není cena předmětných věcí významná, v řízení nebyla zkoumána a není účelné ji zjišťovat pro účely rozhodování o nákladech řízení. Za uvedený počet úkonu právní služby po 1 500 Kč za 1 úkon tak žalované náleží odměna advokáta v částce 33 750 Kč. Náklady řízení dále zahrnují náhradu hotových výdajů advokáta v paušální výši po 300 Kč za 1 úkon podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 6 900 Kč a 21 % DPH z částky 3 750 Kč, tj. 777 Kč. Odvolací soud nesdílí přesvědčení advokáta žalované, který je plátcem DPH, že by tato daň měla být přiznána za všechny úkony právní služby, tedy i za úkony vykonané advokátkou, která plátcem této daně nebyla. Podle odvolacího soudu je namíste příslušnou daň odvézt za úkony, které vykonal plátcem této daně, tedy za studium spisu, účast při jednání 27.11.2020 a účast při vyhlášení rozsudku 4.12.2020. Jde tedy o 2,5 úkonu právní služby po 1.500 Kč, tj. 3 750 Kč.

Na uvedeném základě odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 41 427 Kč.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované, která měla v odvolacím řízení úspěch, náhradu nákladů tohoto řízení. Pokud jde o výši těchto nákladů, sestává z odměny advokáta žalované za dva a půl úkonu právní služby (odvolání žalované proti nákladům řízení, vyjádření k odvolání žalobce a účast u odvolacího jednání), tj. 3 750 Kč, náhradu hotových výdajů v paušální výši za 3 úkony právní služby po 300 Kč, tj. 900 Kč a 21 % DPH z částky 4 650 Kč. Celkové náklady odvolacího řízení tak činí 5 626,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. přípustné dovolání, které je možné podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu u Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Tento rozsudek je možné vykonat, nebude-li povinnost v něm stanovená včas a dobrovolně splněna.

České Budějovice 2. února 2022

JUDr. Marie Rudolfová v.r.
předsedkyně senátu